

a szelídnek látszó víz
mint a báránybőrbe bújt farkas
alattomos mindent magával visz
elsodor elnyel tárgyat reményt
életet a bizonytalan állagú parton
– iszap uszadék a másnapos lsten
hányadéka – magába roskadt asszony
két csontos kezével mintha vissza
akarná tuszkolni gyötrő gondolatait
az iszonyú rémképet
önmagát az embrió-létbe a lét előtti
időbe nem is a víznek az életnek
fordított hátat két szeme árnyékoltja
elhagyatott bánya beomolt bejárata
kihunyttüzek kormos hűlt helye
a víz pedig nyugodt derűvel
finom redőivel mosolyog a szemlélőre
aki embertársa arcára írva látja
a lelepleződött valót a tragikus véget
a reménytelenséget